

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalo „Aušra“

2026 m. sausio mėn.

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	1
ATNAUJINAME SAVO ĮŽADUS	1
BIBLIJOS STUDIJOS	16
SKATINIMAS TEISINGUMUI	16
PANAŠYBĖ APIE SŪNŲ PALAIDŪNĄ	19
FARIZIEJUS IR MUITININKAS	22
JĖZUS IR PETRAS.....	25
KRIKSCIONISKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA	28
KILNUS BEREIECIAI	28

Sekite kartu savo Biblijoje!

Atnaujiname savo įžadus

***„Kai duodi įžadą Viešpačiui, savo Dievui,
netrukdyk jo įvykdyti, nes tai būtų nuodėmė tau,
ir Viešpats, tavo Dievas, tikrai to iš tavęs
pareikalaus.“
Pakartoto Įstatymo 23:21***

Daugelį kartų naujų metų pradžia dažnai buvo siejama su pasiryžimu nustatyti tam tikrus naujus tikslus. Taigi tai tinkamas laikas pagalvoti apie įsipareigojimus, kurie pagerins mūsų gyvenimą. Pradėdami naujus 2026 metus, daugelis Viešpaties tautos narių taip pat pasinaudos proga rimtai apmąstyti savo pašvęstą gyvenimą naujame gyvenime. Jie vėl atsidės, sutelks dėmesį ir sieks didesnių pasiekimų augdami kaip Jėzaus pasekėjai, taip pat bus ištikimesni vykdydami savo pažadus dėl atsidavimo, aukojimo ir tarnystės Viešpačiui, net iki mirties.

Naujo kalendoriaus puslapio atvertimas yra puiki proga apmąstyti gausybę gėrio, gailestingumo ir palaiminimų, kuriuos per baigiamąjį metų gavome iš mūsų mylinčio Dangaus Tėvo rankų. Tai darome su dideliu džiaugsmu ir dėkingumu. Tai taip pat laikas su didesniu nekantrumu ir viltimi žvelgti į ateitį, 2026 m. sausio mėn.

matydami vis daugiau įrodymų, kad Kristaus seniai pažadėta karalystė yra arčiau nei tada, kai pirmą kartą į ją įtikėjome (Romiečiams 13:11). Mes tikimės naujais būdais panaudoti savo laiką, talentus ir galimybes, kad galėtume tarnauti mūsų mylinčiam Dangiškajam Tėvui ir jo tautai. Mes taip pat toliau ruošimės dalytis su juo jo galutiniais planais ir nuostabiu tikslu atnešti gyvenimo ir taikos palaiminimus vargšams, nuodėmės sergantiems ir mirštantiems žmonėms, ir suteikti susitaikinimą visiems paklusniems Kristaus ateinančios taikos karalystės valdžioje.

Priesaikos davimas

„Prisiekti“ reiškia duoti iškilmingą pažadą ar įsipareigojimą padaryti tam tikrą dalyką. Kai nuoširdus mūsų Viešpaties Jėzaus pasekėjas duoda priesaiką, tai atspindi brolio ar sesers širdies būseną ir reiškia visišką atsidavimą ir tarnystę Dangiškajam Tėvui. Tai reiškia aukotis viską, ką turime, ir viską, kuo tikimės būti. (Psalmių 50:5; 1 Petro 2:5). Duoti įžadą Dievui reikia iš visos širdies, ketinant tą pažadą įvykdyti ir būti jam ištikimam. Dovydo sūnus Saliamonas kalbėjo apie įžadų rimtumą ir ištikimą jų laikymąsi, kai rašė: „Kai duodi pažadą Dievui, nedelsk jo įvykdyti, nes Dievas nemėgsta kvailių. Laikykis visų pažadų, kuriuos jam duodi. Geriau

nieko nesakyti, nei duoti pažadą ir jo nesilaikyti.“
Ekleziasto 5:4,5

Gyva auka

Visi vienodai mąstantys Dievo vaikai semiasi energijos iš apaštalo Pauliaus išmintingo patarimo, kuris rašė: „Todėl, broliai ir seserys, aš raginu jus, atsižvelgdami į Dievo gailestingumą, paaukoti savo kūnus kaip gyvą auką, šventą ir Dievui patinkančią – tai yra jūsų tikrasis ir tinkamas garbinimas. Nesiderinkite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą. Tada galėsite išbandyti ir patvirtinti, kas yra Dievo valia – gera, maloni ir tobula valia.“ Romiečiams 12:1,2

Paulius įkvepiantis raginimas paaukoti savo gyvenimus Dangiškajam Tėvui skirtas tik tiems, kurie visiškai atidavė savo širdis ir gyvenimus Viešpačiui ir buvo išteisinti Jėzaus aukos krauju. (Romiečiams 5:8,9; 1 Petro 1:18,19). Juos pašaukė ir išrinko Dievas per šį priimtinają aukos laiką. Kaip senovės Izraelio aukštieji kunigai aukojo save Dievui, taip padarė ir Jėzus. „Skirtingai nuo tų kitų aukštųjų kunigų, jam nereikia kasdien aukoti aukos. Jie tai darė pirmiausia už savo nuodėmes, o paskui už tautos nuodėmes. Bet Jėzus tai padarė vieną kartą visiems laikams, kai paaukojo save kaip auką už tautos nuodėmes. Įstatymas paskyrė vyriausius

kunigus, kurie buvo ribojami žmogiškųjų silpnybių. Bet po to, kai buvo duotas įstatymas, Dievas paskyrė savo Sūnų su priesaika, ir jo Sūnus tapo tobulas Vyriausiasis Kunigas amžiams.“ Hebrajams 7:27,28

Apaštalas vertino savo privilegiją gyventi Dievui paaukotą gyvenimą. Savo laiške mylimam Timotiejui jis priminė: „Tai patikimas posakis: „Jei mirsime su Juo, tai ir gyvensime su Juo. Jei kentėsime, tai ir karaliausime su Juo. Jei Jį išsižadėsime, Jis ir mus išsižadės. Jei būsime neištikimi, Jis liks ištikimas, nes negali išsižadėti to, kas Jis yra.“ 2 Timotiejui 2:11-13

Aukščiausias prioritetas

Apaštalas Petras kalbėjo apie mūsųėjimą Jėzaus pėdomis ir pabrėžė, kaip svarbu tai padaryti mūsų aukščiausiu prioritetu gyvenime. „Jis mums suteikė savo brangias ir labai dideles pažadas, kad per juos jūs taptumėte dieviškosios prigimties dalininkais, išvengę pasaulyje esančio sugedimo dėl nuodėmingų troškimų. Dėl šios priežasties stenkitės papildyti savo tikėjimą dorybe, dorybę – žiniomis, žinias – savikontrole, savikontrolę – ištverme, ištvermę – dievobaimingumu, dievobaimingumą – broliška meile, o brolišką meilę – meile.“ 2 Petro 1:4-7

Tęsdamas apaštalas priduria: „Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės patvirtinti savo pašaukimą ir išrinkimą, nes jei tai darysite, niekada nesukluptumėte; taip jums bus gausiai suteikta įeiti į mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus amžinąją karalystę.“ 2 Petro 1:10,11

Kristaus įgijimas

Paulius savo laiške Filipų bažnyčiai parašė labai asmenišką pasakojimą apie savo patirtis, kurios mums yra reikšmingos pamokos. Jis sakė: „Viską, ką turėjau, laikiau nuostoliu dėl Kristaus. Iš tiesų, aš viską laikau nuostoliu dėl to, kad pažinti Kristų Jėzų, savo Viešpatį, yra nepaprastai vertinga. Dėl jo aš praradau viską ir laikau tai šiukšlėmis, kad galėčiau įgyti Kristų ir būti rastas jame, neturėdamas savo teisumo, kuris kyla iš įstatymo, bet teisumą, kuris ateina per tikėjimą Kristumi, teisumą iš Dievo, kuris priklauso nuo tikėjimo, kad galėčiau pažinti Jį ir Jo prisikėlimo galią, ir dalytis Jo kentėjimais, tapdamas panašus į Jį Jo mirtyje, kad bet koku būdu galėčiau pasiekti prisikėlimą iš mirusiųjų.“ Filipiečiams 3:7-11

Apaštalas mums sako, kad jis buvo pasiruošęs atsisakyti visų asmeninių vilčių, ambicijų ir garbės, kad gautų palankią padėtį Kristuje. Taip pat turėtų būti ir su krikščionimi. Visi kiti interesai ir žemiškos naudos neturi ilgalaikės vertės. Jie tampa

nereikšmingi, palyginti su dangiškąja viltimi ir siekiu gauti dievišką palankumą ir palaiminimą kaip „Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi“. Romiečiams 8:16,17

Jėzus mokė palyginimais

Svarbi pamoka apie tai, kaip vykdyti savo įžadus Dangiškam Tėvui, mums buvo duota Mokytojo, kai jis papasakojo palyginimą apie talentus. „Dar kartą, Dangaus karalystė gali būti iliustruojama istorija apie vyrą, kuris išvyko į ilgą kelionę. Jis sukvietė savo tarnus ir patikėjo jiems savo pinigų, kol jo nebus. Vienam jis davė penkis maišus sidabro, kitam – du maišus sidabro, o paskutiniajam – vieną maišą sidabro, paskirstydamas juos proporcingai pagal jų sugebėjimus. Tada jis išvyko į kelionę“ (Mato 25:14, 15). Nuo Sekminių kiekvienas Jėzaus pašvęstas pasekėjas yra atsakingas ir atskaitingas Dievui pagal savo sugebėjimus. Tai matyti iš jų ištikimybės naudoti tai, ką jie turi, Jam tarnauti, įskaitant savo laiką, įtaką ir galimybes. „Ką duodate, yra priimtina, jei duodate iš visos širdies. Duokite pagal tai, ką turite, o ne pagal tai, ko neturite. 2 Korintiečiams 8:12

Penki talentai ir du

Tęsdamas palyginimą, Jėzus sakė: „Tarnas, gavęs penkis sidabro maišus, pradėjo investuoti pinigus ir

uždirbo dar penkis. Tarnas, gavęs du sidabro maišus, taip pat ėmėsi darbo ir uždirbo dar du. Bet tarnas, gavęs vieną sidabro maišą, iškasė duobę žemėje ir paslėpė savo šeimininko pinigus.“ Mato 25:16-18

Atsakingi tarnai ieškos ir ras būdų ir vietų, kur galės panaudoti savo talentus, kurie yra visiškai atsidavę Dangiskajam Tėvui. Jie naudoja pašventintą išmintį ir sprendimą savo naudai pagal Dievo Žodžio apvaizdą ir vedimą. Mūsų pareiga yra studijuoti, kaip galime geriausiai panaudoti savo talentus, kad gautume didžiausią naudą ir atneštume šlovę ir garbę Viešpačiui. Tarnas, turėjęs vieną talentą, neparodė tinkamo sprendimo, bet neatsargiai paslėpė savo talentą žemiškuose troškimuose ir siekiuose, taip parodydamas meilės ir dėkingumo Dievui už iš Jo gautas palaimas trūkumą.

Tada Jėzus pasakė: „Po ilgo laiko jų šeimininkas grįžo iš kelionės ir pakvietė juos, kad jie atsiskaitytų, kaip panaudojo jo pinigus. us tarnas, kuriam jis buvo patikėjęs penkis maišus sidabro, priėjo su dar penkiais ir pasakė: „Šeimininke, tu man davėi penkis maišus sidabro investuoti, ir aš uždirbau dar penkis. Šeimininkas buvo pilnas pagyrimų. Gerai padirbėta, mano geras ir ištikimas tarnas. Tu buvai ištikimas tvarkydamas šią nedidelę sumą, todėl dabar aš tau patikėsiu daug daugiau atsakomybės. Ateik ir

dalinkis savo šeimininko laime! Tarnai, kuris buvo gavęs du maišus sidabro, priėjo ir tarė: „Šeimininke, tu man davėi du maišus sidabro investuoti, ir aš uždirbau dar du. Šeimininkas tarė: „Gera! padirbėta, mano geras ir ištikimas tarnas. Tu buvai ištikimas tvarkydamas šią nedidelę sumą, todėl dabar aš tau patikėsiu daug daugiau atsakomybės. Ateik ir dalinkis savo šeimininko laime!“ Mato 25:19-23

Panašioje istorijoje esantis teiginys, kad Viešpats vėliau gavo ataskaitą iš savo tarnų, rodo, kad kiekvienas Jėzaus pasekėjas yra teisiamas už tai, kaip ištikimai jis naudojo talentus, gebėjimus ir galimybes, suteiktas jam jo krikščioniškojo gyvenimo kelionėje. Apaštalas Petras sakė: „Atėjo laikas, kad teismas prasidėtų nuo Dievo namų“ (1 Petro 4:17). Prie šios minties Paulius pridūrė: „Mes dirbame, kad, būdami čia ar ten, būtume jam priimtini. Nes mes visi turime stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas gautų pagal savo darbus, pagal tai, ką jis padarė savo kūne, ar tai būtų gera, ar bloga.“ 2 Korintiečiams 5:9,10

Nenaudingas tarnas

Tęsiant palyginimą, skaitome: „Tada tas, kuris buvo gavęs vieną talentą, priėjo ir tarė: „Mokytojau, žinojau, kad esi griežtas žmogus, pjauni ten, kur nesėjai, ir renki ten, kur nesėjai. Bijodamas, nuėjau ir

paslėpiau tavo talentą žemėje. Štai, imk, kas tavo! Jo šeimininkas jam atsakė: „Tu, blogas ir tingus tarnas! Taigi tu žinojai, kad aš pjausiu ten, kur nesėjau, ir rinksiu ten, kur nesėjau? Tuomet turėjai investuoti mano pinigus bankininkams. Kai grįžčiau, būčiau gavęs savo pinigus su palūkanomis.“ Mato 25:24-27

Nenaudingas tarnas, turėjęs vieną talentą, yra svarbus atskaitos taškas, kaip parodyta tolesniuose eilutėse: „Tada šeimininkas pasakė: „Paimkite iš jo talentą ir atiduokite tam, kuris turi dešimt talentų, nes kas turi, tam bus duota daugiau, ir jis turės daugiau nei pakankamai. O iš to, kuris neturi nieko, bus atimta ir tai, ką jis turi.“ Mato 25:28,29

Šia parabolė Jėzus mokė, kad tiems, kurie nesinaudoja jiems suteiktomis galimybėmis ir privilegijomis tarnauti Dievui, šios privilegijos bus atimtos. Jos bus perduotos kitiems, kurie ištikimai naudojos savo talentais ir galimybėmis pelningai.

Šėtono iššūkis

Mūsų Viešpats Jėzus yra puikus visiško atsidavimo pavyzdys, kuriuo turime sekti. Jis parodė tą atsidavimą netrukus po to, kai Jono Krikštytojo buvo pakrikštytas Jordano upėje. Būtent tuo metu Dangiškasis Tėvas leido Šėtonui gundyti jį pagal kūną, pasaulį ir priešą. Evangelijoje rašoma: „Tada Dvasia nuvedė Jėzų į dykumą, kad ten jį gundytų

velnias. Jis pasninkavo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų ir labai išalkė.“ Mato 4:1,2

Jėzus atmetė Šėtono pirmąjį pasiūlymą, kad jei jis yra Dievo Sūnus, gali įsakyti, kad akmenys virstų duona, kad numalšintų alkį. Jėzus greitai atsakė citata iš Šventojo Rašto, sakydamas: „Parašyta: žmogus gyvens ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.“ Mato 4:3,4; Pakartoto Įstatymo 8:3

Antruoju bandymu Šėtonas citavo Raštą (- , Psalm 91:11,12), kuris, atrodytų, užtikrina Jėzų, kad (), jei jis tikrai yra Dievo Sūnus, jis gali mesti save nuo šventyklos viršūnės, nesibaimindamas sau pakenkti. Vėlgi Viešpats atsakė citata iš Rašto, kuri tinkamai paaiškina Šėtono apgaulingai pacituotos citatos prasmę. Jėzus pasakė: „Negalima gundyti Viešpaties, savo Dievo.“ Mato 4:5-7; Pakartoto Įstatymo 6:16

Trečiasis Šėtono bandymas prieš Jėzų buvo nuvesti jį mintyse į labai aukštą kalną, nuo kurio jie galėjo matyti visas pasaulio karalystes. Velnias pasiūlė jas atiduoti Jėzui, jei jis nusilenktų ir pagarbintų jį. Tačiau mūsų Viešpats vėl atsakė: „Parašyta: ‚Garbink Viešpatį, savo Dievą, ir jam vienam tarnauk‘.“ Mato 4:8-10; Pakartoto Įstatymo 6:13,14

Vėliau apaštalas Paulius identifikavo Šėtoną kaip šio blogio pasaulio dievą. „Šėtonas, kuris yra šio pasaulio dievas, apakino netikinčiųjų protus. Jie negali pamatyti Gerosios Naujienos šlovingos šviesos. Jie nesupranta šio pranešimo apie Kristaus, kuris yra tikslus Dievo atvaizdas, šlovę.“ (2 Korintiečiams 4:4). Kai Jėzus stovėjo prieš Pilotą, jis pripažino, kad turės karalystę, bet ji nebus „iš šio pasaulio“. Jis pasakė Pilotui: „Mano karalystė nėra žemiška karalystė... Mano karalystė nėra iš šio pasaulio. (Jono 18:36). Iš to mes suprantame, kad bet koks dalijimasis su Šėtonu valdžia šioje blogio pasaulyje būtų buvęs nuodėmė Jėzaus pusėje. Žinodamas tai, Viešpats nesusigundė Šėtono pasiūlymu.

Pasirengimas karui

Savo laiške Efezo bažnyčiai Paulius ragina: „Galiausiai, būkite stiprūs Viešpatyje ir jo galingoje jėgoje. Apsirenkite visą Dievo ginkluotę, kad galėtumėte atsilaikyti prieš velnio gudrybes. Nes mūsų kova nėra prieš kūną ir kraują, bet prieš valdovus, prieš valdžias, prieš šio tamsaus pasaulio jėgas ir prieš dvasines blogio jėgas dangaus sferose“ (Efeziečiams 6:10-12). (Efeziečiams 6:10-12). Apaštalas ragino brolius stiprinti tikėjimą, pasitikėjimą ir pasitikėjimą mūsų Viešpaties jėga. Tai ypač svarbu šiais laikais, kuriuose mes gyvename.

„Todėl apsirenkite visą Dievo ginkluotę, kad galėtumėte atsilaikyti prieš priešą blogio metu. Tada po kovos jūs vis dar stovėsite tvirtai. Stovėkite tvirtai, apsirengę tiesos diržu ir Dievo teisumo šarvais. Avalynę apsiaukite taika, kuri ateina iš Gerosios Naujienos, kad būtumėte visiškai apsirengę. Be to, paimkite tikėjimo skydą, kad galėtumėte atremti velnias ugninius strėlius. Užsidėkite išgelbėjimą kaip šalną, ir paimkite Dvasios kardą, kuris yra Dievo žodis.“ Efeziečiams 6:13-17

Reikia apsirengti visą Dievo šarvą, kad apsisaugotume nuo ugninių strėlių, kurios gali mus pasiekti, nes mūsų kova yra prieš tamsos kunigaikštį ir piktąsias dvasias dangaus vietose. Jei šėtonas supras, kad esame gerai apsaugoti ir jam priešinamės su Dangaus Tėvo malonės ir jėgos pagalba, jis atsitrauks nuo savo puolimų, nors visada bus budrus, kad pamatytų, ar mes dėl nepakankamo budrumo koku nors būdu nenusiėmėme krikščioniškos ginkluotės. Jokūbo 4:7; 1 Petro 5:8,9

Susiduriant su šiuo neramiu pasauliu

Pradėdami naujus 2026 metus, mes tai darome suvokdami baimę ir netikrumą, kurie dabar apėmę tautas. Daugelyje vadinamųjų vakarų šalių didėja vyriausybių ir žmonių nuomonių poliarizacija beveik visais vidaus ir pasaulio klausimais. Tai lėmė

didėjantį politinį ir socialinį neramumą, o kai kuriais atvejais – smurtą ir žudymus. Kitu frontu dirbtinis intelektas (AI) visame pasaulyje auga eksponentiškai. Dėl to kyla daug baimių, kad jis bus naudojamas destruktiviais būdais tiek prieš individus, tiek prieš visuomenę apskritai. Daugeliui žmonių ir „šeimų“ didelį susirūpinimą kelia ir laipsniškas darbo vietų skaičiaus mažėjimas bei darbo rinkos silpnėjimas. Šis susirūpinimas dar labiau didėja dėl perspektyvos, kad AI, tapęs plačiau naudojamas, panaikins didelį skaičių darbo vietų.

Pasaulio arenoje tęsiasi Rusijos ir Ukrainos karas, nesusitarus dėl galutinio taikaus sprendimo. Nors Izraelis ir „Hamas“ neseniai susitarė dėl ugnies nutraukimo ir tam tikrų kitų nuostatų, padėtis Izraelyje ir Artimuosiuose Rytuose apskritai vis dar yra potencialių neramumų, išpuolių ir galimo visiško karo atnaujinimo židiny. Prie to prisideda didėjantis antisemitizmas daugelyje šalių, nes žmonės ir tautos vis dažniau kaltina Izraelį dėl daugybės problemų, su kuriomis susiduria ta pasaulio dalis. Teroristinės organizacijos vis dar veikia įvairiose pasaulio vietose, todėl daugelis bijo, kada ir kur gali įvykti kitas išpuolis. Šie ir daugelis kitų įrodymų, kad 2026 m. pasaulyje didėja neramumai, neabejotinai primena Pauliaus žodžius: „Paskutinėmis dienomis ateis sunkūs laikai“ (2 Timotiejui 3:1). (2 Timotiejui 3:1) Todėl krikščionims labai svarbu, kad mes dar labiau

suvoktume būtinybę apsilvilti visą Dievo ginkluotę ir išlaikyti savo pasiryžimą kovoti gerą tikėjimo kovą. 1 Timotiejui 6:12

Kasdienis priminimas

Daugelis Biblijos tyrinėtojų yra susipažinę su knyga „Mano ryto pasiryžimas“, kuri daugeliui krikščionių yra nuostabus kasdienės pagalbos ir padaršinimo šaltinis. Toliau džiaukimės jos nuostabiais palaiminimais, stengdamiesi užtikrinti savo pašaukimą ir išrinkimą. Čia ją įtraukiame kaip priminimą apie mūsų pareigą ir privilegiją atnaujinti savo įžadus Viešpačiui dabar ir per visus ateinančius Naujuosius metus.

Mano rytinis pasiryžimas

Mano pirmoji mintis bus: „Ką atiduosiu Viešpačiui už visas jo man suteiktas gėrybes? Aš paimsiu išgelbėjimo taurę ir šauksiuosi Viešpaties vardo [malonės pagalbos]. Aš įvykdysiu savo įžadus Aukščiausiam.“ Psalmių 116:12-14

Prisimindamas dieviškąjį kvietimą: „Surinkite man mano šventuosius, tuos, kurie sudarė su manimi sandorą auka“ (Psalmės 50:5), aš nusprendžiu, kad Viešpaties pagalbos malonės dėka šiandien, kaip Dievo šventasis, įvykdysiu savo įžadus, tęsdamas

kūno ir jo interesų aukojimo darbą, kad galėčiau pasiekti dangiškąjį paveldėjimą bendrai su savo Atpirkėju.

Stengsiuosi būti paprastas ir nuoširdus visiems.

Stengsiuosi ne patikti ir garbinti save, bet Viešpatį.

Stengsiuosi garbinti Viešpatį savo lūpomis, kad mano žodžiai būtų malonūs ir palaiminti visiems.

Stengsiuosi būti ištikimas Viešpačiui, Tiesai, broliams ir visiems, su kuriais turiu reikalų, ne tik dideliuose dalykuose, bet ir mažuose gyvenimo dalykuose.

Pasitikėdamas dieviškąja globa ir providencialiu visų mano interesų viršenybe mano aukščiausios gerovės labui, stengsiuosi ne tik būti tyras širdyje, bet ir atstumti visą nerimą, visą nepasitenkinimą, visą nusivylimą.

Aš nesiskųsiu ir nesipriešinsiu tam, ką Viešpats savo apvaizda leidžia, nes

„Tikėjimas gali tvirtai Juo pasitikėti, kad ir kas bebūtų.“

Skatinimas teisingumui

Pagrindinės eilutės: „Jei sakome, kad neturime nuodėmės, apgaudinėjame patys save, ir tiesa nėra mumyse. Jei išpažįstame savo nuodėmes, Jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų neteisybių.“
1 Jono 1:8,9

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
1 Jono 1:5-10; 2:1-8

Mokslininkai mano, kad šis laiškas buvo parašytas apie 90 m. po Kr. Tuo metu krikščionybė buvo pasiekusi nemažą populiarumą, o tikintieji buvo išsibarstę po visą pagonišką pasaulį. Daugelis krikščionybės aspektų patiko to meto graikų filosofams. Tačiau jie siekė ją suderinti su savo pagoniškomis filosofijomis, ir daugelis tapo vadinamaisiais „krikščioniškais filosofais“. Apostalas Paulius įspėjo, kad tai yra „priešingos idėjos, klaidingai vadinamos žiniomis“. 1 Timotiejui 6:20

Jono laiškas buvo parašytas siekiant sustiprinti krikščionis prieš šiuos filosofų griauinančius mokymus. Jis ragino juos laikytis tik Jėzaus ir apaštalių doktrinų ir laikyti šiuos filosofinius mokymus melu. Visi tokie klaidingi mokytojai turėjo būti laikomi „daugelio antikristų“, arba Kristaus priešininkų, atstovais, apie kuriuos apaštalas Jonas įspėjo, kad jie „net ir dabar“ yra pasaulyje. 1 Jono 2:18

Jono tikslas rašant šį laišką buvo paskatinti juos gyventi teisiai: „Aš rašau jums, vaikeliai, nes jūsų nuodėmės yra atleistos jo vardo dėka. Aš rašau jums, tėvai, nes jūs pažinote tą, kuris yra nuo pradžių. Aš rašau jums, jaunuoliai, nes jūs nugalėjote piktąjį. Aš rašau jums, vaikeliai, nes jūs pažinote Tėvą. Aš rašau jums, tėvai, nes jūs pažinote Tą, kuris yra nuo pradžių. Aš rašau jums, jaunuoliai, nes jūs esate stiprūs, ir Dievo žodis pasilieka jumoje, ir jūs nugalėjote piktąjį.“ 1 Jono 2:12-14

Šio laiško rašymo metu apaštalas Jonas buvo gana senas. Dėl savo patirties jis tapo labai švelnus ir todėl labai švelniai kalbėjo tiek brandžiems, tiek naujiems tikėjime. Jis norėjo, kad jie suprastų, kokia svarbi yra atsakomybė susilaikyti nuo nuodėmės, toliau gyventi Dievo meile ir taip bręsti Kristuje.

Verta paminėti, kad dauguma krikščionių niekada nepatiria visos džiaugsmo, ramybės ir palaiminimo pilnatvės, kurią jie galėtų turėti. Daugelis tenkinasi

pirminiais Kristaus doktrinos principais ir, kaip „kūdikiai“, neina toliau, kad visiškai išplėtotų šiuos principus aukojimu ir tarnyste. (1 Korintiečiams 3:1). Jonas norėjo pažadinti tikinčiųjų protus ir širdis, kad jie įvertintų ir naudotųsi savo privilegijomis Kristuje, kad taip jie galėtų augti ir tobulėti Jame.

„Tai, kas buvo nuo pradžių, ką mes girdėjome, ką matėme savo akimis“, nuo Jėzaus tarnystės pradžios, buvo Jono liudijimas. (1 Jono 1:1). Jis ir kiti apaštalai matė Kristų jo gyvenime ir mirtyje; jie matė jį po jo prisikėlimo; jie žinojo, kad tai tiesa. Apaštalai prarado viską, skelbdami Tiesos žodį. Filipiečiams 3:8

Liudijimas, kuriuo remiasi krikščioniškas tikėjimas, yra ne žmogaus, bet Dievo. Žmogus neturėjo jokio liudijimo šiuo klausimu, kurį būtų verta išklausti, kol Dievas neprašė, pirmiausia per Jėzų, o vėliau per apaštalus. Kadangi jie matė ir pažino Jėzų, mes turime jų tikrą liudijimą, ir jų „liudijimas yra tikras“. Jono 21:24

Panašybė apie sūnų palaidūną

***Pagrindinė eilutė: „Nes šis mano sūnus buvo miręs, bet vėl atgijo; buvo dingęs, bet buvo surastas. Ir jie pradėjo linksmintis.“
Luko 15:24***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Luko 15:11-24***

Panašybė apie sūnų palaidūną prasideda šiais žodžiais: „Vienas vyras turėjo du sūnus. Jaunesnysis sūnus pasakė tėvui: „Noriu gauti savo dalį turto dabar, kol tu dar gyvas. Tėvas sutiko padalyti savo turtą tarp sūnų. Po kelių dienų jaunesnysis sūnus susikrovė visus savo daiktus ir išvyko į tolimą šalį, kur iššvaistė visus pinigus, gyveno palaidai. Kai jo pinigai baigėsi, šalyje prasidėjo didelis badas, ir jis pradėjo badauti.“ Luko 15:11-14

Ši parabolė bendrai iliustruoja Dievo elgesį su visa žmonija. Jaunesnysis sūnus, gavęs daug iš savo tėvo, paliko tėvo namus ir iššvaistė viską, ką buvo gavęs, išleisdamas „iems išdykėliams“. Palikęs tėvo namų privilegijas, jis iliustruoja visus tuos, kurie

puolė į nuodėmę ir tapo „mirę nusikaltimais ir nuodėmėmis“. Efeziečiams 2:1; Romiečiams 3:23

Supratęs savo paklydimą, jaunesnysis sūnus vėliau nuolankiai grįžo pas tėvą. Jis pasakė: „Aš eisiu pas savo tėvą ir pasakysiu: „Tėve, aš nusidėjau prieš dangų ir prieš tave, ir nebesu vertas būti vadinamas tavo sūnumi. Prašau, priimk mane kaip samdinį. Taigi jis grįžo namo pas tėvą. Ir kai jis dar buvo toli, tėvas pamatė jį ateinantį. Pilnas meilės ir užuojautos, jis nubėgo pas sūnų, apkabino jį ir pabučiavo.“ Luko 15:18-20

Nepaklusnus sūnus suprato savo klaidas ir grįžo pas tėvą, kuris jį mielai priėmė. Tėvui jis buvo miręs, kol buvo toli. Tačiau, kai jis savanoriškai grįžo, jis vėl tapo gyvas. Koks nuostabus pavyzdys mums tai yra, iliustruojantis Dievo meilės platybę, gilumą ir aukštį. Pasakodamas šią parabolę, Jėzus norėjo, kad jo klausytojai suprastų Dievo gerumą ir rūpestį, kuriuo Jis trokšta atgauti prarastą žmoniją. Iš tiesų, visi buvo prarasti dėl Adomo nuodėmės, bet visi turės galimybę gyventi per Kristų. „Kadangi per žmogų atėjo mirtis, per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas. Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus prikelti.“ 1 Korintiečiams 15:21,22

Kitoje šio palyginimo pamokoje tėvas gerai vaizduoja Jėhovą Dievą; vyresnysis sūnus iliustruoja Izraelio

ištikimus tarnus ir Senojo Testamento pranašus; o jaunesnysis sūnus vaizduoja likusią tautos dalį, kuri buvo linkusi į savavališkumą ir nepaklusnumą Dievo įstatymui. Kadangi Izraelio tauta kaip visuma atmetė Jėzų kaip savo Mesiją ir nukryžiuavo jį, Dievas ją atmetė. Jėzus pasakė: „Štai, jūsų namai jums palikti apleisti.“ Mato 23:38

Tačiau, kaip ir paklydęs sūnus, Izraelis taip pat sugrįš į Dievo malonę. „Ir taip visas Izraelis bus išgelbėtas. Kaip sakoma Raštuose: „Išgelbėtojas ateis iš Jeruzalės ir atvers Izraelį nuo bedievyستės. Ir tai yra mano sandora su jais, kad aš nuimsiu jų nuodėmes. ... Nes Dievas visus pavergė nepaklusnumui, kad galėtų visiems parodyti gailestingumą. O Dievo išminties ir pažinimo turtai, kaip jie gilūs! Kaip neištyrinami jo sprendimai ir neišaiškinami jo keliai!“ Romiečiams 11:26-33

Fariziejus ir muitininkas

Pagrindinė eilutė: „Aš jums sakau, šis žmogus grįžo į savo namus išteisintas, o ne kitas, nes kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kas save žemina, bus išaukštintas.“
Luko 18:14

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Luko 18:9-14

Fariziejai buvo laikomi labai religinga žydų kasta. Jie buvo pamaldūs, bent jau išoriškai, ir labai tiksliai laikėsi savo tradicijų. Tačiau, kaip mums sako Viešpats, viduje jie buvo toli nuo teisybės. „Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai!“ Jėzus, nes galėjo skaityti jų širdis, buvo kompetentingas papildomai paskelbti, kad jie yra kaip kapai, iš išorės gražiai balti, bet viduje pilni puvimo. Mato 23:27

Šiandien krikščioniškame pasaulyje yra panašių grupių – tie, kurie išoriškai yra morališkai, labai reiklūs, tikslūs, sąžiningi, bet vis tiek nepatinka Viešpačiui. Jie didžiuojasi savo teisumu ir nesupranta, kad nors jie gali būti iš prigimties mažiau ištvirkę nei kiti, jie

neturi kuo pasigirti. Jie, kaip ir visa žmonija, yra toli nuo tikrosios tobulumo. „Nėra teisaus, nėra nė vieno. ... Visi nuklydo.“ (Romiečiams 3:10-12). Mūsų pamokos palyginimas skirtas parodyti, kad Dievas labiau užjaučia ir gailisi labiau nusidėjusio žmogaus, kuris yra nuolankus ir pripažįsta savo būklę, nei morališkai geresnio žmogaus, kuris giriasi savo tariamu teisumu.

Parabolė prasideda taip: „Du vyrai nuėjo į šventyklą melstis: vienas buvo fariziejus, kitas – muitininkas. Fariziejus atsistojo ir meldėsi sau: „Dieve, aš dėkoju Tau, kad nesu toks kaip kiti žmonės: plėšikai, neteisūs, svetimautojai ar net kaip šis muitininkas. Aš du kartus per savaitę pasninkauju, duodu dešimtinę iš visko, ką turiu.“ (Luko 18:10-12). Savimi pasitikintis fariziejus akivaizdžiai daugeliu atžvilgių buvo morališkai geras žmogus. Tačiau jis buvo labai išdidus ir gyrėsi savo teisiais darbais. Jis taip pat labai greitai teisdavo kitus, o tai buvo akivaizdus blogos širdies būklės požymis.

Kitas parabolės veikėjas – muitininkas, arba mokesčių rinkėjas – buvo žemesnės klasės ir paprastai žmonių niekinamas. Jis turėjo daug silpnybių ir nuodėmingų trūkumų, bet suprato savo padėtį. „Muitininkas, stovėdamas toli, net akis į dangų nepakeldavo, bet mušė sau į krūtinę,

sakydamas: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui.“ Luko 18:13

Visi krikščionys, dėl savo santykių su Dievu, savo nuodėmių atleidimo, Dvasios gimdymo ir jų širdyse vykstančio transformuojančio darbo, turi visas priežastis dėkoti Viešpačiui. Tačiau jie neturi kuo pasigirti, arba, kaip sako apaštalas Paulius: „Kas tave skiria nuo kitų? Ką tu turi, ko nebūtum gavęs? ... kodėl tu giriasi, tarsi nebūtum gavęs?“ 1 Kor 4, 7

Todėl, jei skirtumas tarp mūsų ir kitų yra pripažįstamas kaip Viešpaties ir jo malonės darbas mumyse, o ne mūsų pačių, tai yra tinkama širdies nuostata. Visi, kurie tai supranta, gali tinkamai dėkoti Viešpačiui, kad šiuo atžvilgiu jie skiriasi nuo kitų. Tik Dievas ir jo Sūnus, Kristus Jėzus, mus daro kitokius. „Iš malonės esate išgelbėti per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų pačių, bet yra Dievo dovana, ne iš darbų, kad niekas nesigirtų. Nes mes esame Jo kūriniai, sukurti Kristuje Jėzuje.“ Efeziečiams 2:8-10

Jėzus ir Petras

**Pagrindinė eilutė: „Trečią kartą jis jam tarė:
„Simonai, Jono sūnau, ar tu mane myli?
Petras buvo įskaudintas, nes Jėzus trečią kartą
paklausė jo: „Ar tu mane myli?“. Jis atsakė:
„Viešpatie, tu viską žinai, tu žinai, kad aš tave
myliu“.**

**Jėzus jam tarė: „Ganyk mano avis.“
Jono 21:17**

**Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Jono 21:15-19**

Mūsų pagrindinėje eilutėje prisikėlęs Jėzus trečią kartą paklausė Petro, ar jis jį myli. Išgirdęs šį klausimą trečią kartą, Petras tikriausiai prisiminė sceną Kajafo teismo salėje, kai jis tris kartus išsižadėjo savo Mokytojo, netgi keikdamas jį (Mato 26:69-75). Petras tris kartus išsižadėjo Viešpaties, o dabar Viešpats tris kartus norėjo, kad jis dar kartą patvirtintų savo atsidavimą Jam. Taip Petras gautų papildomą užtikrinimą, kad jis vėl visiškai atgavo savo Mokytojo meilę ir palankumą. Šie trys Petrui užduoti klausimai yra vieninteliai užfiksuoti paminėjimai, primenantys jo išsižadėjimą Viešpaties, ir išlaisvinantys jį nuo bet kokių tolesnių priekaištų.

Savo klausimu Petrui Viešpats paprasčiausiai paklausė: „Ar tu mane myli?“ Mokytojas jo nesmerkė už tris išsižadėjimus, bet dabar tiesiog norėjo būti tikras dėl Petro meilės ir atsidavimo gilumo. Galbūt mes būtume manę, kad reikia, kad Petras pirmiausia atsiprašytų. Išmokime šią pamoką, kaip labai švelniai baramė kitus, užuominomis, o ne tiesiogiai kaltindami; klausdami apie jų dabartinę širdies būseną, o ne apie ankstesnę, kurioje jie galėjo suklysti. Jėzaus klausimai Petru taip pat turėjo svarbų tikslą – neutralizuoti jo polinkį labiau mylėti ir tarnauti savo žvejybos verslui nei Kristaus reikalui.

Kai mūsų Viešpats paklausė Petro „ar tu mane myli?“ pirmuose dviejuose klausimuose, buvo panaudotas graikų žodis „agapao“, kuris reiškia aukščiausią meilės formą – nesavanaudišką, pasiaukojančią ir visiškai atsidavusią, nepriklausomai nuo aplinkybių ar atlygio. Trečiajame klausime naudojamas graikų kalbos žodis „phileo“, reiškiantis šeimyninę meilę, brolišką prisirišimą ir draugystę. Petras dėl to nuliūdo. Jis žinojo, kad myli Mokytoją broliška meile ir prisirišimu, bet suprato, kad dar nepasiekė aukščiausios meilės formos – „agapao“.

Viena iš labiausiai pagirtinų Petro charakterio savybių buvo jo atkaklumas. Jei jis padarė klaidą, jis greitai pakeisdavo kursą, kai tik tai buvo jam nurodyta. Jis jautė gailestį, kad tarp jo ir Viešpaties

buvo kokia nors debesė, kurios jo atgaila nebuvo visiškai pašalinusi. Jėzus žinojo, kad Petro širdis buvo tyra. Vietoj to, kad kaltintų jį dėl ankstesnės klaidos, jis leido Petrui žinoti, kokį darbą jis nori, kad jis atliktų. Paprašydamas Petro „ganyti mano avinėlius“ ir „mano avis“, Jėzus pabrėžė, kad dabar Petro užsiėmimas turėtų būti ne žvejyba, o jo kaimenės ganymas (Jono 21:15-17). Viešpats priminė Petrui, kad anksčiau jis buvo pašaukęs jį būti „žmonių žveju“. Žinodamas, kad jo širdis tebėra ištikima ir uoli, Jėzus atnaujino tą užduotį. Mato 4:19

Jei Petras būtų toliau vertęsis žvejyba ir neprižiūrėjęs Viešpaties avių, jo veiksmai būtų prieštaravę jo atsakymui. Tai būtų buvę meilė žodžiais, bet ne veiksmais ir tiesa. Mes taip pat turime pasimokyti iš šios patirties. Vadovaudamiesi Jėzaus žodžiais, palikime pasaulietinius tikslus ir ambicijas ir nuoširdžiai įsitraukime, kaip ir Petras, į tarnystę dvasinių avių, mūsų brolių Kristuje, poreikiams. 1 Petro 4:10,11

Kilnūs bereiečiai

***„Bereos žydai buvo kilnesnio charakterio nei Tesalonikos, nes jie priėmė žinią su dideliu entuziazmu ir kasdien nagrinėjo Raštus, norėdami patikrinti, ar Pauliaus žodžiai yra tiesa. Dėl to daugelis jų įtikėjo, taip pat ir keletas žinomų graikių moterų bei daug graikų vyrų.“
Apaštalų darbai 17:11,12***

Pradėdami naujus metus, visi tiesos ieškantys Biblijos tyrinėtojai turėtų prisiminti, kaip svarbu uoliai studijuoti Dievo Žodį. Biblija yra visuotinai pripažįstama kaip didžiausia visų laikų knyga. Jos senovė siekia pačią žemės nuostabaus kūrimo pradžią ir jos galutinį paruošimą kaip namų Dievo žemiškajam kūriniai. Jos puslapiuose randama įtikinamų įrodymų apie jos svarbą ir reikšmę žmonijai. Per šimtmečius ji buvo priimta daugybės žmonių kaip dieviškai įkvėptas mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo, didžiojo visatos Dievo, Žodis.

Biblijos mokymai ir teisūs principai išskiria ją iš visų kitų knygų, ir ji išlieka „“ tiesos standartu net ir mūsų šiuolaikiniame pasaulyje. Jos pagrindinė tema – išganymas ir galutinis žmonijos išgelbėjimas nuo

nuodėmės ir mirties, – randama įvairiose knygose, kurias per ilgus amžius parašė daugybė autorių. Tai padeda pabrėžti dieviškai įkvėptą Biblijos harmoniją ir tikslą. Taigi mūsų dėmesys atkreipiamas į įvairius tiesos principus, kuriuose kiekvienas įkvėptas rašytojas derina tai, ką parašė kiti, tačiau skirtingu laiku ir vietoje.

Dievo Šventasis Žodis vadinamas civilizacijos deglu. Jo moraliniai ir etiniai mokymai labiau nei bet kuri kita knyga paveikė žmonijos protus gyventi kilnesnį gyvenimą. Tai beveik neišsenkantis įkvepiančių ir guodžiančių žinių šaltinis. Daugelis žmonių Biblijoje rado paguodos šaltinį liūdesio akimirkomis. Kiti joje rado jėgų susidurti su neaiškiomis gyvenimo situacijomis, o kai kurie kreipiasi į jos daugybę pamokų, kad rastų užtikrinimą.

Biblija yra krikščionybės vadovėlis. Ji atskleidžia Dangiškojo Tėvo nuostabų planą ir tikslą kuriant žmogiškąją šeimą ir jos išgelbėjimą. Ši žinia yra įgyvendinama iki didingo ir galutinio pabaigos, kuri pasieks kulminaciją ateityje, kai Kristus valdys savo šlovingą karalystę, turėdamas galią ir autoritetą visoje žemėje. Tai, kaip sakoma „ Biblijoje, yra „pagal amžių planą“, kurį Dievas „sukūrė mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui“. Efeziečiams 3:11

Apie nuostabų Biblijos autorių ir jo amžinąjį tikslą psalmistas Dovydas rašė: „Dangūs skelbia Dievo

šlovę, o dangaus skliautas skelbia jo rankų darbus. Dieną po dienos jie skelbia žodį, naktį po nakties jie atskleidžia žinias. Jie neturi balso, jie nenaudoja žodžių, iš jų nesigirdi jokio garso. Tačiau jų balsas sklinda po visą žemę, jų žodžiai – iki pasaulio pakraščių. Danguje Dievas pastatė palapinę saulei. Ji yra kaip jaunikis, išeinantis iš savo kambario, kaip čempionas, džiaugiantis savo bėgimu. Ji pakyla viename dangaus gale ir apibėga kitą; niekas nėra atimtas jos šilumos. Viešpaties įstatymas yra tobulas, atgaivina sielą. Viešpaties įsakymai yra patikimi, daro išmintingus paprastus žmones. Viešpaties įsakymai teisingi, džiuginantys širdį. Viešpaties įsakymai spinduliuojantys, apšviečiantys akis. Viešpaties baimė tyra, amžina. Viešpaties nutarimai tvirti, visi jie teisingi. Jie brangesni už auksą, už daug gryno aukso; jie saldesni už medų, už medų iš korių. Psalmių 19:1-10

Tarnavimas tikėjimui

Kai buvo steigiamasi ankstyvoji bažnyčia, apaštalas Paulius ir jo bendražygiai daug keliavo, kad tarnautų krikščionims atsivertėliams. Jie padėjo šiems naujiems broliams Kristuje organizuoti bendruomenes studijoms, tarnystei ir bendravimui. Dievo didžiąja išmintimi ir apvaizda, Lukas, istorikas ir Apaštalų darbų knygos autorius, užrašė daugelį šių svarbių įvykių. Apaštalų darbai 1:1,2; Lukas 1:1-4

Paulius ir kiti skelbė Tiesą, kuri atskleidė Dangiškojo Tėvo planą ir tikslą dėl galutinio išgelbėjimo ir susitaikinimo su jo nuodėminga ir mirštančia žmonių šeima. (Efeziečiams 1:13; Kolosiečiams 1:20; Titui 2:11). Tiesos Šventoji Dvasia taip pat atvėrė kelią mažai Kristaus ištikimų pasekėjų kaimenei siekti dangiškojo pašaukimo ir gauti vietą Kristaus nuotakos dalimi. Taigi mes esame užtikrinti: „Nebijokite, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvas nori jums duoti karalystę.“ Luko 12:32

Ištikimieji turės privilegiją dalytis su savo pašlovintu Viešpačiu jo dangiškojoje karalystėje ir teikti palaiminimus visoms žemės šeimoms (Pradžios 22:16-18). Šis šlovingas susitarimas taip pat numato visų, esančių kapuose, prisikėlimą – tų, kurie nežinodami laukia tos dar ateityje įsteigtos karalystės pagal Kristaus „“ valdymą. Jono 5:28,29; Apaštalų darbai 24:15; 1 Korintiečiams 15:25,26

Konfliktai kelyje

Per apaštalo ilgus kelionius, kurių metu jis skleidė džiaugsmingąją naujieną, daug naujų krikščionių tikinčiųjų buvo atvesti į tikėjimą, įvertino Tiesą ir bendravimą su Viešpaties tauta. Tačiau, kur tik Paulius ir jo bendražygiai nuvykdavo, dažnai kildavo prietarai ir konfliktai. Tarp tų, kurie tvirtai laikėsi žinomų žydų įstatymo mokymų, ir tų, kurie mokė

naujų Kristaus Jėzaus doktrinų, kilo trintys. Dauguma žmonių šiuos mokymus girdėjo pirmą kartą.

Prieš pat mūsų aptariamą Šventojo Rašto ištrauką Paulius ir Silas naktį pabėgo iš Tesalonikos į Bereą (Apaštalų darbai 17:10). Atvykę jie buvo palaiminti vietos sinagogoje jiems surengtu priėmimu. Juos labai sužavėjo brolių didelis susidomėjimas ir dvasinis augimas studijuojant Dievo Žodį, ir jie pastebėjo, kad tai juos išskiria kaip „kilnesnius“ už Tesalonikos bendruomenės narius.

Garbinga savybė

Žodis „kilnus“, kaip jis vartojamas šiuo atveju, nurodo puikias proto ir charakterio savybes, kurias parodė Kristaus broliai Bereoje, kai jie tyrinėjo Raštus. Akivaizdu, kad jie norėjo, kad Tiesos doktrina ir mokymai taptų jų pačių. Geresnis šio rašto vietos supratimas praplečia kilnaus proto mintį, ir taip tai buvo perteikta kitose Biblijos vertimuose. Palyginimui skaitome: „Šie buvo kilnesnio proto nei Tesalonikos gyventojai, nes jie priėmė žodį su dideliu entuziazmu, kasdien tyrinėdami Raštus, norėdami patikrinti, ar taip yra. Todėl daugelis iš jų įtikėjo, kartu su keletu žinomų graikų moterų ir vyrų.“ (Apaštalų darbai 17:11, 12). Taip pabrėžiamas šių brolių troškimas ne tik kasdien tyrinėti Raštus, bet ir stengtis juos atidžiai ir „su dideliu uolumu“ nagrinėti bei tikrinti.

Paulius ir Petro liudijimas

Paulius pamokė brolius Tesalonikos bažnyčioje: „Išbandykite viską, laikykitės to, kas gera“ (1 Tesalonikiečiams 5:21). Rašydamas savo mylimam broliui Timotiejui, apaštalas jį drąsino: „Stenkis, kad būtum Dievui priimtinas, kaip darbininkas, kuris neturi ko gėdytis, teisingai dalydamas [tvarkydamas] tiesos žodį“ (2 Timotiejui 2:15). Vėliau jis pamokė: „Tęsk tai, ko išmokai ir kuo įsitikinai, žinodamas, kas tave mokė, ir kad nuo vaikystės pažįsti šventuosius raštus, kurie gali tave padaryti išmintingu išgelbėjimui per tikėjimą Kristumi Jėzumi. Visi raštai, dieviškai įkvėpti, yra tikrai naudingi mokymui, įtikinimui, pataisymui, teismo drausmei, kad Dievo žmogus būtų tobulas, visiškai tinkamas kiekvienam geram darbui.“ 2 Timotiejui 3:14-17

Savo pirmojoje laiško dalyje apaštalas Petras taip pat ragino: „Kaip kiekvienas gavote nemokamą dovaną, taip ir tarnauskite ja tarpusavyje, kaip geri Dievo įvairios malonės tvarkytojai. Jei kas kalba, tegu kalba kaip Dievo žodžiai; jei kas tarnauja, tegu tarnauja kaip iš Dievo duotos jėgos, kad visame kame būtų šlovinamas Dievas per Jėzų Kristų, kuriam priklauso šlovė ir galybė per amžius. Amen.“ 1 Petro 4:10,11

Kai priimama su tinkama širdies būsena, apaštalų Pauliaus, Petro ir kitų pamokymai bei padaršiniai padėjo ugdyti Kristaus dvasią visuose Viešpaties pėdomis einančiuose nuo Sekminių. Tai apima ir tai, kad jie yra tinkami Tiesos tarnai, o tai yra svarbi pamoka, kurią turėtų sekti visi krikščionys. Tai ypač aktualu dabar tiems, kurie gyvena „dabartinio blogio pasaulio“ pabaigos metais. Galatams 1:4

Prisimindami šiuos dalykus

Nuostabūs Petro žodžiai, parašyti beveik prieš du tūkstančius metų, ir toliau yra palaima mums, Kristaus pasekėjams. Jis skelbė: „Aš visada jums priminsiu šiuos dalykus, nors jūs juos jau žinote ir tvirtai laikotės tiesos, kurios buvote mokytį. Ir yra teisinga, kad aš jums tai priminsiu, kol gyvensiu. Nes mūsų Viešpats Jėzus Kristus man parodė, kad netrukus turėsiu palikti šį žemišką gyvenimą, todėl stengsiuosi, kad jūs visada prisimintumėte šiuos dalykus po mano mirties. 2 Petro 1:12-15

Apaštalas nuolat skelbė tiesos žodžius, kuriuos gavo iš mūsų Viešpaties Jėzaus per savo žemiškąją tarnystę. „Mes nsekėme gudriai sugalvotomis pasakomis, kai jums skelbėme mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galią ir atėjimą [graikų kalba: buvimą], bet buvome jo didybės liudininkai. Jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir šlovę, kai iš nuostabios šlovės

jam pasigirdo toks balsas: „Tai yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi“. Ir mes girdėjome šį balsą iš dangaus, kai buvome su juo šventojoje kalnoje.“ 2 Petro 1:16-18

Petras toliau pabrėžė, kad mes gauname Tiesą per Šventąją Dvasią, Dievo galią ir įtaką. „Mes dar labiau pasitikime pranašų skelbtu žodžiu. Jūs turite atidžiai klausytis to, ką jie rašė, nes jų žodžiai yra kaip lempa, šviečianti tamsoje, kol ateis Aušra ir Kristus, Ryto Žvaigždė, švies jūsų širdyse. Svarbiausia, jūs turite suprasti, kad nė viena pranašystė Raštuose niekada nebuvo kilusi iš pranašo supratimo ar žmogiškosios iniciatyvos. Ne, tie pranašai buvo įkvėpti Šventosios Dvasios ir kalbėjo Dievo vardu.“ 2 Petro 1:19-21

Savo pirmame laiške Petras aiškiai nurodė, kad jo žodžiai skirti tiems, kurie visiškai atsidavė Dievui: „Kad jūsų tikėjimas, kuris yra daug brangesnis už gendančią auksą, nors ir išbandomas ugnimi, būtų rastas pagyrimo, garbės ir šlovės vertas, kai pasirodys [atsiskleis] Jėzus Kristus. Jo, kurio nematėte, bet mylite; Jo, kurio dabar nematote, bet tikėdami džiaugiatės neišsakoma ir šlovinga džiaugsmu, gavę tikėjimo tikslą [rezultatą ar baigtį], tai yra jūsų sielų išgelbėjimą.“ 1 Petro 1:7-9

Šios Tiesos žodžiai nebuvo apreikšti niekam kitam, nei senovės pranašams, nei angelams. Jis paaiškino: „Apie tą išgelbėjimą pranašai uoliai

klausinėjo ir ieškojo, kurie pranašavo apie malonę, kuri turės ateiti jums: ieškodami, ką ar kokį laiką reiškė Kristaus Dvasia, kuri buvo juose, kai iš anksto liudijo apie Kristaus kančias ir šlovę, kuri turės ateiti. Jiems buvo apreiškta, kad jie tarnauja ne sau, bet mums, ir dabar tai jums skelbia tie, kurie jums skelbė Evangeliją su Šventąja Dvasia, atsiųsta iš dangaus, ir ką angelai trokšta pažinti. Todėl apsijuoskite savo proto strėnas, būkite blaivūs ir iki galo tikėkitės malonės, kuri jums bus suteikta Jėzaus Kristaus apreiškimo metu.“ 1 Petro 1:10-13

Iš aukštybių ateinanti išmintis

Manoma, kad Jokūbo laiškas yra vienas iš seniausių Naujojo Testamento raštų. Jame pateikiami mokymai, kurie pirmiausia buvo perduoti žydams, atsivertusiems į krikščionybę netrukus po to, kai mūsų Viešpats Jėzus baigė savo žemiškąją tarnystę. Jokūbas pabrėžia: „Kiekviena gera dovana ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengianti nuo šviesos Tėvo, kuriam nėra kintamumo nei šešėlio pasikeitimo.“ Jokūbo 1:17

Dangiškasis Tėvas yra visos tiesos šaltinis, ir per savo Šventąją Dvasią jis suteikia savo tautai supratimą. „Iš savo valios jis mus pagimdė iš tiesos žodžio, kuris yra kaip gyvasis ir gyvybingas (), kad būtume jo kūrinių pirmieji vaisiai. Todėl, mano

mylimieji broliai, kiekvienas žmogus tebūna greitas klausyti, lėtas kalbėti, lėtas pykti.“ Jokūbo 1:18,19

Kalbėdamas apie nuostabias Dievo dovanas savo tautai, Jokūbas taip pat atkreipė dėmesį į tai, kad Dievo išmintis visada yra tyra ir šventa. „Iš aukštybių kilusi išmintis pirmiausia yra tyra, tada taiki, švelni ir lengvai priimtina, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, be šališkumo ir be veidmainystės. O teisumo vaisius sėjamas taikos, kurią kuria taikos kūrėjai.“ Jokūbo 3:17,18

Ankstesniuose eilutėse mūsų dėmesys atkreipiamas į tai, kad dangiškoji išmintis veikia harmonijoje su dieviškuoju charakteriu. Nors iš aukštybių ateinanti išmintis dvasia yra taiki, apaštalas jos svarbos nelaikė svarbesne už tyrumą. Tikroji išmintis yra taiki tik tada, kai ji suderinama su šventumu ir tyrumu. Ji gali būti taiki tik su tuo, kas yra šventa. Švelnumas seka po tyrumo ir yra taikus, kai jis pašventinamas Tiesa. Dangiškoji išmintis džiaugiasi būdama „pilna gailestingumo“, o „geri vaisiai“ auga tų širdyse, kuriuos apšvietė iš aukštybių ateinanti išmintis.

Tiesos šviesa

Pranašas Izaijas kalba apie šviesą ir jos ryšį su gyvenimu ir Tiesa. Pateikdamas dieviškąjį tikslą, jis rašo: „Aš atvesiu akluosius keliu, kurio jie nežinojo; aš vesiu juos takais, kurių jie nepažįsta: aš padarysiu

tamsoje šviesą, o kreivus dalykus – tiesius. Aš tai padarysiu jiems ir jų neapleisiu.“ „Dėl Siono aš nebusiu tylus, dėl Jeruzalės aš nebusiu ramus, kol jos teisumas nepasklis kaip šviesa, o jos išgelbėjimas kaip deganti lempa.“ Izaijas 42:16; 62:1

Daugelis kitų Šventojo Rašto vietų taip pat atkreipia mūsų dėmesį į ypatingą šviesos dovaną. „Pas tavo yra gyvenimo šaltinis, tavo šviesoje mes matysime šviesą.“ „Palaiminti žmonės, kurie pažįsta džiaugsmingą garsą, jie eis, Viešpatie, tavo veido šviesoje.“ „Tavo žodis yra žibintas mano kojoms ir šviesa mano keliui.“ „Teisiojo kelias yra kaip šviesus žibintas, kuris vis labiau šviečia iki tobulos dienos.“ Psalmių 36:9; 89:15; 119:105; Patarlių 4:18

Kaip gidas ir dvasinė perspektyva Kristaus pasekėjams, mes skaitome: „Niekas neuždegs žibinto ir jo neslėps arba nestatys po krepšiu. Žibintas statomas ant stovo, kad jo šviesa būtų matoma visiems, kurie įeina į namus. Tavo akis yra kaip lempa, kuri apšviečia tavo kūną. Kai tavo akis yra sveika, visas tavo kūnas yra apšviestas. Bet kai ji yra nesveika, tavo kūnas yra apgaubtas tamsa. Įsitikink, kad šviesa, kurią manai turįs, iš tiesų nėra tamsa. Jei esi apgaubtas šviesos, be tamsių kampų, tada visas tavo gyvenimas bus spindintis, tarsi prožektorius tave apšviestų šviesa.“ Luko 11:33-36

Meditacija apie Dievo Žodį

Meditacija yra krikščioniško charakterio ženklas tiems, kurie siekia eiti mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo keliais ir laikytis Jo Žodžio. Prieš šimtmečius iki Jėzaus gimimo psalmistas rašė: „Tavo įsakymai yra mano džiaugsmas. Tavo liudijimai yra teisūs per amžius; duok man supratimą, kad galėčiau gyventi. Aš šaukiausi iš visos širdies; atsakyk man, Viešpatie! Aš laikysiuosi Tavo įstatymų. Aš šaukiausi Tavęs; išgelbėk mane, ir aš laikysiuosi Tavo liudijimų. Aš keliuosi prieš aušrą ir šaukiuosi pagalbos; laukiu Tavo žodžių. Mano akys laukia nakties budėjimo, kad galėčiau medituoti Tavo žodį.“ Psalmių 119:143-148

Psalmistas toliau sakė: „Palaimintas žmogus, kuris nesielia pagal nedorėlių patarimus, nestovi nusidėjėlių keliu ir nesėdi paniekintojų susirinkime. Bet jis džiaugiasi Viešpaties įstatymu ir dieną ir naktį mąsto apie Jo įstatymą. Jis bus kaip medis, pasodintas prie vandens upių, kuris duod savo vaisių savo laiku; jo lapai nevysta, ir viskas, ką jis daro, bus sėkminga.“ Psalmių 1:1-3

Savo laiške hebrajų broliams apaštalas Paulius rašė: „Dievo žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kardą, jis perskrodžia sielą ir dvasią, sąnarius ir kaulus, ir gali teisti širdies mintis ir

ketinimus. Nėra nė vieno kūrinio, kuris būtų paslėptas nuo Jo žvilgsnio, bet viskas yra atvira ir nuoga Jo, su kuriuo turime reikalų, akyse. Todėl, kadangi turime didį vyriausiąjį kunigą, kuris perėjo per dangų, Dievo Sūnų Jėzų, laikykimės savo išpažinimo.“ Hebrajams 4:12-14

Jėzaus liudijimas

Jėzus aiškiai pareiškė, kad jis buvo pasiųstas vykdyti Dangiškojo Tėvo valią ir tikslą, o ne savo. Jo nuolankūs žodžiai užrašyti Jono Evangelijoje, kur skaitome: „Aš pats negaliu nieko daryti. Aš teisiu taip, kaip Dievas man liepia. Todėl mano sprendimas yra teisingas, nes aš vykdaus to, kuris mane siuntė, valią, o ne savo. Jeigu aš liudyčiau pats už save, mano liudijimas nebūtų galiojantis. Bet ir kitas liudija apie mane, ir aš jums užtikrinu, kad viskas, ką jis sako apie mane, yra tiesa.“ Jono 5:30-32

Kai Jėzus pasakė: „Kitas taip pat liudija apie mane“, jis turėjo omenyje Joną Krikštytoją. Jis buvo Kristaus pirmtakas ir paruošė kelią jo tarnystei. „Iš tiesų, jūs siuntėte tyrėjus klausyti Jono Krikštytojo, ir jo liudijimas apie mane buvo teisingas. Žinoma, man nereikia žmogiškųjų liudytojų, bet aš sakau šiuos dalykus, kad jūs būtumėte išgelbėti. Jonas buvo kaip degančios ir šviečiančios lempos, ir jūs kurį laiką buvote susijaudinę dėl jo žinios. Bet aš turiu didesnę

liudytoją nei Jonas – savo mokymus ir stebuklus. Tėvas man davė šiuos darbus atlikti, ir jie įrodo, kad jis mane siuntė. Ir Tėvas, kuris mane siuntė, pats liudija apie mane. ... Jūs uoliai studijujete Raštus, nes manote, kad juose turite amžinąjį gyvenimą. Būtent šie Raštai liudija apie mane. Jono 5:33-37,39

Bereos palikimas

Apaštalo Pauliaus pastebėjimas, kad Bereos miesto bažnyčios nariai buvo kilnūs Biblijos tyrinėtojai, yra teigiamas pamokymas, kurį visi Viešpaties žmonės turėtų visada prisiminti. Šie broliai nuoširdžiai tikėjo neklystančiu Dievo Žodžiu ir pabrėžė, kad tai yra vienintelis tikrasis supratimo šaltinis. Jie giliai vertino jo vertę ir prasmę kaip „taip sako Viešpats“ – galutinį įrodymą to, kuo jie tikėjo.

Dar kartą cituodami mūsų pradinį tekstą iš kito vertimo, skaitome apie Bereos brolių palikimą: „Šie žydai buvo geriau nusiteikę ir kilnesni už Tesalonikos žydus, nes jie buvo visiškai pasirengę priimti ir sutiko bei palankiai sutiko žinią apie amžinąjį išgelbėjimą Dievo karalystėje per Kristų, ir kasdien ieškojo bei nagrinėjo Raštus, norėdami patikrinti, ar taip yra. Todėl daugelis iš jų tapo tikinčiaisiais, kartu su nemažai žinomų graikų, moterų ir vyrų.“ Apaštalų darbai 17:11,12